

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
URZĄD MIASTA POZNANIA
Wydział Finansowy
Stanowisko ds. prawno-podatkowych
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

Poznań, 16 lutego 2017 r.

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 201), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 31 stycznia 2017 r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku za **nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 716 ze zm. - dalej zwana u.p.o.l.).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest osobą prawną posiadającą na terenie miasta własność
nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów jako oraz
obręb i, arkusz mapy dla których Sąd Rejonowy w
..... prowadzi księgę wieczystą

Wyżej wymienione działki powstały na skutek podziału nieruchomości, oznaczonych poprzednio jako działki i , i) obręb l , arkusz mapy w ten sposób, że:

- 1) działka nr powstała na mocy prawomocnej decyzji Dyrektora Zarządu Geodezji i katastru Miejskiego GEOPOZ z dnia r., zatwierdzającej podział nieruchomości oznaczonej jako działka nr obręb , arkusz mapy zgodnie z którą działka nr została wydzielona pod tereny dróg publicznych, drogę klasy lokalnej i oznaczona jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego symbolem 13KD-L;
- 2) działka nr oraz działka powstały na mocy prawomocnej decyzji Dyrektora Zarządu Geodezji i katastru Miejskiego GEOPOZ z dnia r., zatwierdzającej podział nieruchomości oznaczonej jako działka nr obręb arkusz mapy zgodnie z którą działki nr i nr zostały wydzielone pod drogi publiczne, klasy dojazdowej lokalnej i zbiorczej i oznaczone są w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego symbolami: działka nr 19KD-D; działka nr – 05KD-Z.

Postępowania zakończone wyżej wymienionymi decyzjami zostały wszczęte z urzędu na podstawie art. 97 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej: u.g.n.) z inicjatywy Wydziału Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miasta Poznania.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

Czy stanowiące własność spółki , nieruchomości wydzielone na mocy decyzji Dyrektora Zarządu Geodezji i katastru Miejskiego GEOPOZ pod drogi publiczne, a nadto przeznaczone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod tereny dróg publicznych, są zwolnione z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na podstawie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. jako grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych, czy też podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na zasadach ogólnych?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca w uzasadnieniu swojego wniosku wskazuje, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają oznaczone nieruchomości lub obiekty budowlane w tym nieruchomości związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z kolei zaś przepis art. 2 ust. 3 pkt 4 stanowi, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych w rozumieniu przepisów o drogach publicznych. Zgodnie z przepisem art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (dalej: u.d.p.) drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Natomiast w myśl przepisu art. 4 pkt 1 u.d.p. za pas drogowy uważa się wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą.

Wnioskodawca zwraca uwagę, że wykładnia językowa powyższych regulacji prowadzi do wniosku, że na podstawie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. zwolnienie z opodatkowania podatkiem od nieruchomości są grunty zajęte pod pasy drogowe (tj. wydzielone liniami granicznymi grunty wraz z przestrzenią nad i pod ich powierzchnią, w których zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą) dróg publicznych (tj. dróg zaliczonych na podstawie u.d.p. do jednej z kategorii dróg,

z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych).

Wnioskodawca wskazuje, że powyżej przedstawione rozważania należy analizować w oparciu o fakt, że podział przedmiotowych nieruchomości nastąpił z urzędu w trybie przepisu art. 97 ust. 3 pkt 1 u.g.n. W piśmiennictwie wskazuje się, iż *„wszczęcie postępowania podziałowego z urzędu polega na tym, iż „wszczęcie to oraz wydanie stosownego rozstrzygnięcia w sprawie nie jest uzależnione od woli właściciela lub użytkownika wieczystego dzielonej nieruchomości. Wszczynanie postępowania z urzędu oraz wydawanie w tym względzie stosownej decyzji o zatwierdzenie podziału jest zatem wyrazem władztwa publicznego stosownego wobec prawa własności i prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, dlatego też władztwo to może być stosowane tylko w przypadkach określonych w drodze ustawy.”* Ten tryb podziału nieruchomości, w odróżnieniu od trybu przewidzianego w przepisie art. 98 u.g.n. nie powoduje przejścia prawa własności nieruchomości z mocy prawa na rzecz odpowiednio gminy, powiatu, województwa czy Skarbu Państwa i nie kreują po stronie właściciela podzielonej nieruchomości roszczenia odszkodowawczego.

Zatem, na skutek dokonania podziału nieruchomości z urzędu w sposób rażący zostaje naruszone, posiadające ochronę konstytucyjną, prawo własności bez jakiejkolwiek rekompensaty dla podmiotu, którego prawa zostały naruszone. Słusznie wywiódł WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 11 czerwca 2014 r. (sygn. II SA/Po 353/14), że *„przykładem przepisu ingerującego w uprawnienia właścicielskie właściciela gruntu jest art. 97 ust. 3 pkt 1 ustawy, przewidujący możliwość dokonania podziału z urzędu, przy czym na organ nałożono obowiązek oceny, czy podział nieruchomości w tym trybie jest zbędny dla realizacji celu publicznego i w związku z tym należy zastosować inny tryb ograniczenia prawa własności bądź całkiem z niego zrezygnować, czy może podział z urzędu jest jedynym środkiem zmierzającym do realizacji celu publicznego i przez to jest niezbędny dla przeprowadzenia zamierzenia inwestycyjnego na rzecz gminy. Przesłanka owej niezbędności oraz przepis art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego nakłada na organ właściwy w sprawach podziału obowiązek wyrażenia dwóch przeciwstawnych sobie interesów: interesu publicznego (interesu społeczności lokalnej w urządzeniu i korzystaniu z poszerzonej drogi publicznej) i słusznego interesu strony (właściciela dzielonej nieruchomości, który podnosi argumenty dotyczące spodziewanych utrudnień w korzystaniu z nieruchomości i jej zagospodarowaniu), a także obowiązek oceny, któremu z interesów należy dać pierwszeństwo.”*

W związku z powyższym podział nieruchomości z urzędu w trybie przewidzianym w przepisie art. 97 ust. 3 pkt 1 u.g.n. nie skutkuje z mocy prawa zmianami właścielskimi w odniesieniu do wydzielanych nieruchomości. WSA w Warszawie w wyroku z dnia 9 kwietnia 2009 r. (sygn. I SA/Wa 1575/08), podniósł, iż *„ostateczna decyzja o podziale nieruchomości, wydana z urzędu nie powoduje przejścia z mocy prawa własności nieruchomości niezbędnej do realizacji celu publicznego na własność podmiotów wymienionych w art. 98 ust. 1 u.g.n. Nabycie własności takiej nieruchomości następuje w innym trybie np. cywilnoprawnym albo w drodze wywłaszczenia.”*

Wnioskodawca wskazuje, iż na skutek powyższego właściciel podzielonej nieruchomości znajduje się w sytuacji, w której de facto traci uprawnienia właścielskie wobec danej nieruchomości, nie uzyskując z tego tytułu żadnej rekompensaty (odpowiednio gmina, powiat, województwo czy Skarb Państwa nie są ograniczone żadnym terminem wywłaszczenia bądź nabycia takiej nieruchomości w drodze cywilnoprawnej), będąc jednocześnie zobowiązanym do uiszczania danin publicznych, takich jak np. podatek od nieruchomości.

Zdaniem Wnioskodawcy już samo wydzielenie nieruchomości przeznaczonych pod drogi publiczne na skutek postępowania wszczętego z urzędu powinno skutkować zwolnieniem ich z opodatkowania podatkiem od nieruchomości z mocy przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. Za takim stanowiskiem przemawia bowiem wykładnia funkcjonalna oraz celowościowa przedmiotowych regulacji, przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz podstawowe zasady prawa podatkowego. Wnioskodawca wskazuje, że pomimo tego, iż

przedmiotowe nieruchomości na obecnym etapie nie uzyskały statusu drogi publicznej w rozumieniu u.d.p. jednakże w sensie faktycznym wnioskodawca został pozbawiony prawa własności nieruchomości, gdyż z uwagi na ich przeznaczenie, nie może w żaden sposób nimi rozporządzać, a nadto nie ma wpływu na to, kiedy zostaną nabyte przez gminę. W tym stanie rzeczy, zdaniem Wnioskodawcy, powinny one zostać zwolnione z opodatkowania podatkiem od nieruchomości jako drogi publiczne.

W odniesieniu do powyższego Wnioskodawca zwraca uwagę na fundamentalną dla prawa podatkowego zasadę rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika. Słusznie podnosi się w piśmiennictwie, iż zasada wykładni in dubio pro tributario (inaczej zwana zasadą zakazu wykładni in dubio pro fisco lub zasadą in dubio contra fiscum), czyli zasada rozstrzygania wątpliwości interpretacyjnych na korzyść podatnika (a przynajmniej zakazu rozstrzygania ich na jego niekorzyść), jest zasadą interpretacyjną (zasad drugiego stopnia, metazasada) i tzw. dyrektywą wyboru. Służy ona odrzuceniu określonych rezultatów interpretacji, osiągniętych za pomocą dyrektyw pierwszego stopnia (wykładni językowej, systemowej, celowościowej). WSA w Olsztynie w wyroku z dnia 30 czerwca 2005 r. (sygn.. I SA/OI 181/05, wywiódł, iż „*obowiązująca w prawie podatkowym zasada zakazu stosowania interpretacji „in dubio pro fisco” jest znana we wszystkich państwach demokratycznych, a jej fundamentalny charakter został potwierdzony i ugruntowany w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. To państwo dysponuje zorganizowanym fachowym aparatem, więc w sytuacji w której pojawi się lub uwidoczni jakakolwiek wątpliwość prawna, ma możliwość zmienić przepis. Wszelkie niejasności, czy też wątpliwości dotyczące stanu faktycznego czy prawnego nie mogą być rozstrzygane na niekorzyść podatnika.*” Zasada winna znaleźć zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy. Nie sposób bowiem zgodzić się ze stanowiskiem, że wnioskodawca powinien uiszczać podatek od nieruchomości, która de facto nie stanowi już jego własności, gdyż z uwagi na jej przeznaczenie oraz podział jakiegokolwiek dysponowanie nią zostało w znacznym stopniu ograniczone. W tym stanie rzeczy, niezależnie od tego, czy przedmiotowe działki zostały już formalnie zaliczone do jednej z kategorii dróg publicznych, winny one zostać zwolnione z opodatkowania na podstawie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. Za takim stanowiskiem przemawia zasada in dubio pro tributario prowadząca do odrzucenia rezultatów wykładni językowej.

W związku z powyższym, zdaniem Wnioskodawcy stanowiące własność spółki nieruchomości wydzielone na mocy decyzji Dyrektora Zarządu Geodezji i Katastru Miejskiego GEOPOZ pod drogi publiczne, przeznaczone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod tereny dróg publicznych, są zwolnione z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na podstawie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. jako grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm. - dalej "Ordynacja podatkowa") minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja

indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest nieprawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l.: „Opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości nie podlegają również: grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych w rozumieniu przepisów o drogach publicznych oraz zlokalizowane w nich budowle – z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych”. Natomiast zgodnie z treścią art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. 2016 poz. 1440 ze zm.- dalej u.d.p.) „Drogą publiczną jest droga zaliczana na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych”. Na podstawie art. 2 ust. 1 u.d.p. drogi ze względu na funkcje w sieci drogowej dzielą się na następujące kategorie: drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. W art. 4 pkt 1 u.d.p. zdefiniowane zostało pojęcie pasa drogowego, przez które należy rozumieć wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą.

Natomiast na podstawie art. 21 ust.1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. Dz.U. 2016 poz. 1629) „Podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków”. Z kolei na podstawie art. 97 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz. U. 2016 poz. 2147 ze zm.) „Podział nieruchomości można dokonać z urzędu, jeżeli jest on niezbędny do realizacji celów publicznych”.

Mając na uwadze treść wyżej wymienionych przepisów prawnych, nie będą podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości grunty, które są zajęte pod pasy dróg publicznych oraz zlokalizowane w nich budowle, z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja płatnych autostrad. Na poparcie swojego stanowiska organ podatkowy wskazuje stanowisko wyrażone przez Pawła Borszowskiego do art. 2 Komentarza do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Wolters Kluwer 2016): *„Wyłączenie to w obecnym kształcie normatywnym wymaga ustalenia zakresu gruntów zajętych pod pasy drogowe dróg publicznych i ustalenia zlokalizowanych na nich budowli. Z tak ustalonego zakresu wyłączenia kwalifikuje ustawodawca do opodatkowania sytuacje związane z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych. Ograniczenie tego wyłączenia jest więc skutkiem prowadzenia działalności gospodarczej, poza działalnością określona określoną jako eksploatacja autostrad płatnych. Wyrażenie „grunty zajęte” jest charakterystyczne dla całej konstrukcji normatywnej podatku*

od nieruchomości i pojawia się w różnych przepisach tej części ustawy. Chodzi więc o te grunty, które są wykorzystywane na pasy drogowe dróg publicznych w rozumieniu przepisów o drogach publicznych. Przez pojęcie pasa drogowego zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (...) należy rozumieć wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Wyłączenie w obecnym kształcie normatywnym ustawodawca doprecyzowuje więc w stosunku do jego poprzedniego ujęcia, wskazując na grunty zajęte na pasy drogowe dróg publicznych, a nie wszelkich dróg. Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 powołanej ustawy drogi publiczne ze względu na funkcje w sieci drogowej dzielą się na następujące kategorie: 1) drogi krajowe, 2) drogi wojewódzkie, 3) drogi powiatowe, 4) drogi gminne. Przy czym ulice leżące w ciągu dróg wymienionych w ust. 1 należą do tej samej kategorii co te drogi. Z kolei stosownie do art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych drogi, drogi rowerowe, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczane do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg, są drogami wewnętrznymi. Takie ujęcie wyłączenia oznacza więc, że nie ma znaczenia klasyfikacja gruntu w ewidencji gruntów i budynków jako drogi". Zatem znaczenie drugorzędne mają zapisy w ewidencji gruntów i budynków i w konsekwencji przyjąć należy, że dane zawarte w ewidencji nie są wystarczające do stwierdzenia, że grunt oznaczony jako droga zwolniony jest z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. Dla prawidłowego określenia zakresu wyłączenia dróg z opodatkowania tym podatkiem konieczne jest więc faktyczne ustalenie, czy na danym terenie znajduje się tego rodzaju budowla.

Organ podatkowy wskazuje na użyty w konstrukcji przepisu prawnego kwantyfikatory „grunty zajęte”, który jest kluczowym dla ustalenia, czy będzie miał zastosowanie art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. do opodatkowania nieruchomości gruntowej. Pojęcie to było przedmiotem rozważań sądów administracyjnych m.in. NSA w Warszawie, który to w wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r. sygn. akt II FSK 1626/14 (Lex 2106565) wskazywał, że: „Faktyczne zajęcie gruntu pod pasy drogowe dróg publicznych dla celów wyłączenia z opodatkowania podatkiem od nieruchomości (art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l.) należy rozumieć w ten sposób, że na gruncie urządzona jest budowla drogi oraz obiekty i urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą”. Również identyczne stanowisko w tej kwestii zajął WSA w Gliwicach z dnia 30 października 2014 r. sygn. I SA/GI 805/13 (Lex 1647304).

W wyroku WSA w Gdańsku z dnia 9 października 2012 r. sygn. akt I SA/Gd 799/12 (Lex 1247505) sąd wskazał, że: „Oparcie się na legalnych definicjach pasa drogowego, drogi oraz drogi publicznej, do których odsyła przepis art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l., prowadzi do stwierdzenia, że działka gruntu oznaczona w ewidencji symbolem „dr”, tylko z tego powodu nie mogła zostać zaliczona do gruntu zajętego pod pas drogowy drogi publicznej. W tym bowiem przypadku o wyłączeniu z opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie decydowało samo sklasyfikowanie gruntu w ewidencji gruntów i budynków symbolem „dr”. Wyłączeniu podlegały grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych i dopiero łączne wystąpienie przesłanki sklasyfikowania gruntu jako drogi (symbol „dr”) oraz stwierdzenie, że grunt został zajęty pod pas drogowy drogi publicznej oznacza, że zastosowanie miało wyłączenie tego gruntu z opodatkowania na zasadzie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l.”

Również NSA w wyroku wskazanym powyżej zwrócił uwagę na fakt, iż: „Nie jest cechą jedyną i wystarczającą dla uznania danego gruntu za część pasa drogowego stwierdzenie, że przylega on do drogi. Niezbędne jest wykazanie, że na gruncie tym znajdują się obiekty budowlane lub urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu lub z potrzebami zarządzania. Dopiero łączne wystąpienie przesłanki faktycznego zajęcia gruntu pod pas drogowy drogi publicznej i sklasyfikowania tego gruntu jako drogi „dr” oznacza, iż w sprawie może mieć zastosowanie wyłączenie przedmiotowego gruntu z opodatkowania na zasadzie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l.”

Podział nieruchomości gruntowych należących do Wnioskodawcy, wskazanych we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji podatkowej nastąpił w oparciu o art. 97 ust. 3

pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zatem podział nieruchomości nastąpił poprzez czynność prawną przeprowadzoną z urzędu przez kompetentny w tym zakresie organ administracyjny, której skutkiem jest fakt pozostawania prawa własności podzielonej nieruchomości przy obecnym właścicielu. Konsekwencją takiego stanu faktycznego sprawy jest fakt, że właściciel nieruchomości nadal jest zobligowany do uiszczania podatku od nieruchomości, mimo iż nie może on dowolnie dysponować swoją własnością.

W świetle powyższego zaprezentowanego stanu faktycznego sprawy oraz przedstawionego stanowiska prawnego organu podatkowego dotyczącego interpretacji art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l. należy stwierdzić, iż stanowisko Wnioskodawcy w sprawie interpretacji przedmiotowego przepisu jest błędne. Zatem wydzielone grunty pod drogi publiczne, oraz ujęcie ich w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego z przeznaczeniem pod tereny dróg publicznych, o których mowa we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego nie będą mogły zostać wyłączone z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na mocy art. 2 ust. 3 pkt. 4 u.p.o.l.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za nieprawidłowe.

Z up. PREZYDENTA MIASTA
Iwona Maćkowiak
Z-CIA DYREKTORA WYDZIAŁU

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – tj. 2016, poz. 718 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

